Ερωτόκριτος

Καταγραφή μελωδίας: Αντώνης Λεοντίδης

Απο την ηχογράφηση του
Νικόλαου Κατσούλη ή Κουφιανός

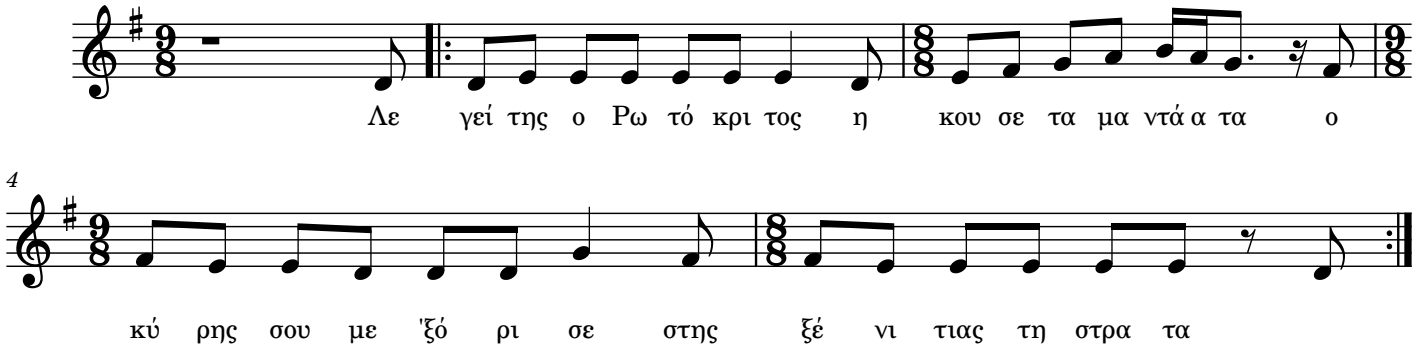

Λέγει της ο Ῥωτόκριτος: “ήκουσες τα μαντάτα,
που ο κύρης σου με ξόρισε στης ξενιτιάς τη στράτα;”

Κι εφάνη ντου κι εσφάηκε δι’ αφορμή δική μου
σαν έμαθε την προξενιά που του ‘πε ο γονής μου

κι έτοια λογής εμάνισε, τόσο βαρύν του φάνη,
κι ο κύρης μου απ' την πίκρα του λογιάζω να πεθάνει

Τέσσερεις μέρες μοναχά μου 'δωκε ν' ανημένω,
κι έπειτα να ξενιτευτώ, όλο μακρά να πηαίνω.

Και πώς να σ' αποχωριστώ, και πώς να σου μακρύνω,
που μίαν ώρα δίχως σου δεν ημπορώ να μείνω;

Κατέχω το κι ο κύρης σου γλήγορα σε παντρεύει,
ρηγόπουλο, αφεντόπουλο, σαν είσ’ εσύ, γυρεύει

κι ουδέ μπορείς ν' αντισταθείς, σαν θέλουν οι γονείς σου
νικούν τηνε τη γνώμη σου, κι αλλάσσει η γιόρεξή σου

Μιά χάρ, αφέντρα μου, ζητώ, κι εκείνη θέλω μόνο,
και μετά κείνη ολόχαρος τη ζήση μου τελειώνω

Την ώρα π’ αρραβωνιαστείς, να βαθιαναστενάξεις,
κι όταν σα νύφη στολιστείς, σαν παντρεμένη αλλάξεις,

ν' αναδακρυώσεις και να πεις· "Ρωτόκριτε καημένε,
τα σου 'ταξα λησμόνησα, τα 'θελες πλιό δεν έναι."

Και κάθε μήνα μιά φορά μέσα στην κάμερά σου,
λόγιασε τά'παθα για σε, να με πονεί η καρδιά σου.

Καταγραφή στίχων: Γιωργία Ανδρουλάκη

(c) Antonis Leontidis